

[Gede.]

De gamle partier har også manglet mod til at få orden på boligproblemet, som vi stadig væk har — lad os nu se — 29 år efter krigens afslutning, og til at nedlægge forældede institutioner, som stammer fra dengang, vi havde en konge, der troede, at Danmark var en stormagt. Det gælder f. eks. udenrigsministeriet med ambassader alle mulige steder. Det kunne jo være udmærket at have en ambassade i Paris, dengang det tog 8 dage med diligence at komme fra København til Paris, men det er minsandten temmelig overflødigt i dag. Og det kgl. teater, ja, kongen skulle naturligvis have sig et teater som enhver anden stor konge. I dag er vi nået dertil, at det eneste, der forhindrer folk i selv at kunne betale for deres teaterbilletter, er de vanvittige indkomstskatter, man trækker af folks lønningspose. Og Hedeselskabet, som jo aldrig nogen sinde har kostet skatteyderne så meget som nu, adskillige år efter, at heden for længst er sluppet op.

Fremskridtspartiet er ofte, fortrinsvis af formænd for offentligt ansattes organisationer, blevet kaldt for et egoistparti. Hvis man med denne betegnelse mener, at vi ønsker at indrette lovgivningen her i landet, så den passer til de mennesker, der bor her i landet, er vi faktisk stolte af den betegnelse, selv om vi synes, at „realistpartiet“ ville være en betydelig mere passende betegnelse. Vi har vanskeligt ved at se nogen fornuft i, at man indretter et samfund til en menneskerace, som Karl Marx eller andre har drømt om i et opløftet øjeblik, men som bare ikke findes. Jeg har jo selv hørt hr. Ømann fastslå, af Danmarks befolkning består af ligusterfascister, skattesnydere, byttehandlere og spjældarbejdere, og jeg vil da håbe, at det en dag også går op for hr. Ømann, at det ikke er hans opgave at ændre befolkningen i dette land, i hvert fald qua folketingsmand. Hans opgave er at ændre lovene, så de passer til befolkningen.

Professor Dich har så rigtigt gjort opmærksom på, at ikke mindst de offentligt ansattes organisationer har været meget

dygtige til at få institutionsstandard og personaleforbrug og uddannelseskrav og dermed lønningerne sat i vejret, og politikerne har altså manglet modet til at fortælle dem, hvem det var, der bestemte. Desuden har man i årevis i dette ting lavet politiske forlig imellem flere partier, men hvis man går tilbage og kigger på disse forlig, så ser man, at de altid har karakter af, at man er blevet enige om at frede alle forligsparternes hellige køer. Hvis man i stedet for var blevet enige om at slægte alle forligsparternes hellige køer, så ville det have været godt. Hellige køer æder nu lige meget græs, hvad enten de stammer fra det ene parti eller fra det andet.

Men så skete der jo det, at PP II's indhold sivede ud, og at vi fik et valg den 4. december 1973. Næsten alle partier gik til valg på offentlige besparelser, langsigtet politik og oprydning i den offentlige sektor og lavere skatter, men hvad skete der? I hvert fald ikke noget af det, der var blevet lovet. I stedet har vi i de forløbne 5 måneder vedtaget love, der medfører større offentlige udgifter og flere offentligt ansatte og altså på lang sigt højere skatter. Vi har vedtaget en række love, som hovedsagelig har mentalhygiejnisk sigte, f. eks. udbyttebegrænsningsloven, og så en række af de sædvanlige lapperilove, der ikke løser noget og ikke hjælper noget, men tiden går med det.

Jeg kunne have lyst til at spørge, hvor langt vi egentlig skal ud i økonomisk uføre, hvor stort vores betalingsbalanceunderskud skal være, hvor høj renten skal være, hvor stor folks utryghed og utilfredshed skal være, og jeg kunne også spørge, hvor meget befolkningens respekt for dette ting og de love, som dette ting vedtager, skal nedbrydes, og hvor meget folks tillid til landets pengevæsen skal nedbrydes, før vi tager os sammen og begynder på det, der er tingets opgave: at ændre kursen aldeles radikalt, altså gå i gang med hestekuren.

I PP II konstateres det som en art forsigtig konklusion, at det under visse forudsætninger muligvis vil lade sig gøre igen at få